Міра Лукша

Замова

Беласток 1993

Рэдактар
Міраслава Лукша

Тэхнічны рэдактар
Юры Хмялеўскі

Камп'ютэрны набор
Яўгенія Палоцкая

Карэктар
Аліна Леванеўская

***

народжаным у Гайнаўцы
ў золкі восеньскі ранак
народжаным у Нарве
ў гуллівую летнюю ноч
народжаным у Саколцы
на руках цёці Надзі і Веры
народжаным у Бельску…
у белых шпіталях
калі апошнія цягнікі
ад'ехалі ў морак
маёй маме ў 39 годзе
вынятай з жывога жывата
паміж Семяноўкай а Беластокам

выйшла з лямпай у агарод
наша баба Люба
вецер вецер
баба Люба нам свеціць
рукою шкло захіляе
ад злога вока
ад памору
ад нажа
ад каменя

***

Тата, сыпецца снег.
Не на тваю шапку-аблавушку,
не на твае нессівелыя валасы,
не на цвёрдыя рукі,
што не ўмелі песціць дзяцей.

Тата, дождык ідзе ад Баб'яй-Гары,
па лонках, па бярэзіне, па грэблі...
Па шыбе коціцца, плача.
А ў печцы, у сцяноўцы, агонь гудзе,
з бярозавых пален сцякае сок.

Тата, шэрань на яблыньках.
На яблыньках ружовыя кветкі.
Румяныя яблыкі падаюць на траву.
Давай, пойдзем у садок, пазбіраем.

ДРЭВА

кара дрэва
кара
не вырвацца яму
з-пад кары
ад карэнняў
ад кароны
яму
каралю ясакару
пакорыць яго
карпатлівы пакорлівы карлік
карнік караед

ЗАМОВА

- Сею, сею...
- Што ты сееш?
- Пярэпалахі!..
- То сей, каб не было!

Вазьмі ты, вецер ціхі,
ветравое ліха;
дзе ты гуляў,
дзе ты майго любага
балезняю сустракаў,
што ж ты яму даў, -
каб назад забраў!

І ссылаю цябе, ляк:
забярыце, ляк, бабы, у чапцы,
мужчыны ў шапкі,
дзеўкі ў косы,
хлопцы ў магеркі...

І нясіце...
на мхі, на балоты,
на стромкія горы,
дзе вецер не вее і людзі не ходзяць,
пеўні не пяюць, ваўкі не выюць.

Патуль хадзіла, пакуль ухадзіла,
угаварыла,
высылала з жыл,
з чуткіх вушэй,
з зоркіх вачэй,
з чырвонае крыві,
з жоўтае косці,
з буйнае галавы,
з шчырага сэрца,
з пругкага цельца...

Не бойся... Сею-сею...

З попелу быльнёжнага,
з вады свянцонай,
слёзкі калёнай
з відушчых вачэй.
З крывінкі чырвонай.
З сэрца адданага,
збалелага.
Не бойся!

На чорны лес,
на зялёны лугі,
на сіне мора,
твой ляк, мой любы.

***

адпушчаны грэх
васількі ў змоклым жыце
вясёлка над вернай хатай

***

Не кажыце Спарце,
прахожыя,
не кажыце,
што я тут ляжу,
яе сын,
забіты на вайне.

І не выйграў я,
і не забілі
ворагі мае
мяне.

Не збярог сябе
я,
а ратаваць хацеў
усіх!

Не кідайце мне
ні слязы,
ні каменя,
ні слова.

Хай бы
і не было мяне
сярод барацьбітаў,
што нарадзіліся

для справы,
для слова,
для славы.

***

Як гэты студзень студзіць косці
пальцы ў атраманце марозіць
- бо ліст пісала я да болю
на белай карце свайго цела
а снежны ліст зняла адліга
а слёзы ўсе са стрэх упалі

замерзлы чорнай лустай груд
звініць пад кожнай зоркай снегу
што ціха хоча там прылегчы
гарбеюць пальцы сэрца стыне
ў панцыр закованае рэбраў
і капае з губоў атрамант
пячэ - мароз ці зубы цісьнуць?
чырвонай ружай - кветкай шчасця
вяну на чыстым снезе скуры

***

штодзень шукаю непрысутнасць
штодзень чакаю непрысутнасць
ў няспынным дні нараджэння

***

Не дзялю сябе
ні з кім я
з кім я

***

я лячу да тваіх рук
і ты не ў іх
хаця яны ў цябе
аж завялікія
каб абняць свет
- прыручыць
высловіць?

і пад сонца
на сцежку
пад імі не глядзіш -
не асляпіць яму
цябе
сваёю існасцю?

палыновы пах
горкіх пальцаў
піша гарачыя вусны

***

Ходзіць па месце чалавек з асадкай.
У торбе пукатай з канапкамі, з півам
Асцісты посны верш загорнуты ў газету.

ёсць такая пара перад ад'ездам...
Надзея Артымовіч

***

час
сухой скуры гарачых далоняў
кропляў горычы нікаціну
на прыкушаных вуснах

зоркапад слоў
маўчанне

затрымай свой профіль
на мурах горада -
яны тут застануцца
а толькі мы бачым
яны ж жывыя
і толькі чакаюць
каб заўважыць іх рух
хітрыя зіркі вокнаў
крананне часам
рэбраў жалезабетона
пяшчотнае нахіленне
сцен да паветра
над сцежкамі ў прасторы
трактамі лёсаў людзей
а тыя нават не заўважаць
калі і зрок іх разаб'ецца
аб камень колер чысты гук
абрыс і глыбу цела атам

ты бачыш

рассцілаю вачэй тысячу
а сцяна разумее
прагу сталасці
неспакой акамянець

крышацца год і хвіліна
- порах на языку
слова - сліна і цэмент
цішыня

ці ведаеш

сёння
уцякаеш у свае сцены
нахіленыя дружна над табою
кажаш: мой мур мой выбар

слова не камень
а як косць жывая
ў горле...

крычым у натоўпе на вакзале
а можа гэта цішыня
як на аэрадроме
ў нас разрываецца

адно ўжо толькі супольнае
хвіліна перад дарогай
і ніхто не заўважыць
разбіўся яшчэ адзін пейзаж
адным начным метэарытам

ФУГА

адышоў мой анёл спакою
пачакаю-сказаў

над вялікамі вазерамі іду
з каменьчыкам у вуснах
гладкім тысячу гадоў
вада яго цалавала

сяджу на камені
амшэлым з паўночнага боку
Вялікая Мядзведзіца
месяцы на вадзе

сляпыя вандравалі на ўсход
а дробныя хвалькі
кранаалі іх белыя ногі

усё тут не тваё
напішы свой апошні верш
кінь фатаграфіі на ваду
распазнай людзей
заклятых на вечнасць
у чарнату і бель

Геранім быў хвілінку каля мяне
з яго далоні капалі салёныя кроплі
снягір звіў гняздо на яго плячы

што робіш ты тут у такую пару года
сузіраеш смак сонца на вапенных скалах
пагода на добрых людзей добры ўлоў слоў
да пабачэння...

на шляху сустрэлі Уласа - трываў
распяты паміж фіялетавымі дрэвамі
вузкі як ластаўка і звонкі

ведаеш - адышоў мой анёл спакою
так - пакінуў нам штосьці
каменны каляндар і кніжку
месца ў прасторы
гулкі час

* * *

сон расплюшчыў у табе вочы
дрэва агню вады заранкі
нарадзіўся камень шэрая зязюля

***

Матылёк - трывожны пасланец ночы.
Матылёк сваёй пані баіцца.
Матылёк аслеплены выбухамі белага святла.
Матылёк з незагоеным пялёсткам крыла.

Самотная былінка травы.
Абмінула яе шчырая каса,
Іншым травам зламаўшы каленцы.

Шчылінка крыку ў прасторы.
Асколак няўмольнага часу.
Недапітая сляза расы.
Зорны пыл на астылай зямлі.

МЯСТЭЧКА

Дзень белы у мястэчку шэрым.
Пусты аўтобус пыл глытае, -
Забрацць нас хоча ў жвавы горад.
Пад грушай ссохлая валошка
У жыце чорным, пераспелым.
Камень у кветку прарастае
На градцы бурай, здзірванелай.
Герань вазон карэньчыкам кранае
На вокнах чыстых, у фіранках.
А дзе чарнее смерцю шыба,
Трупок раслінкі ў чыгуне.

ШАГАЛ

Не збярэш у далоні ужо
З рассыпаных пацерак зорак.
Разарваны міжволі шнурок
Уеўся ў пальцы крывавым узорам.

Не даганяй ветру, не даганяй,
Не пытай ветру, не пытай!
Як у прыску рубінавы міг,
Так на золку пагасне хвіліна...

Я цябе не шукаю ужо,
Не блукаю па ўзгорках спакою,
Дзе ад хмараў павісла святло
У хісткіх струнах над шэрай Дзвіною.

Можа ўскочыць у плыткі мне сон,
Захлябнуцца горкай слязою,
Альбо ў вуснах заціснуць той тон -
Гук прыглушанай колерам мроі?..

І чужых мне вачэй так шкада...
Колюць гострай іголкай у сэрца.
У люстэрку халодны скразняк
Б'е валоссю балюча у шкельца.

Усс хапаеш у далоні вагонь -
Чысты боль паэта, прарока.
Горкім сокам спаўзе у далонь
З пэндзля фарба слязой адзінокай.

Не даганяй ветру, не даганяй.
Не пытай ветру, не пытай.
Як у прыску рубінавы міг,
Так на золку пагасне хвіліна..

***

у слотны вечар
сабраўся
на вуліцы
тлум:
чакае
твайго палёту

балюча рвуцца
ржавыя харугвы
вецер нізка нясе
папяровую мову
дарослых людзей

у слотны вечар
тлум гадуе чаканне

МЕСТА

У вечным месце вечна вее вецер.
У вечным месце ёсць пустыя пляцы,
Дзе тоны бетону прыдушваюць цэрквы, касцёлы.
У вечным месце госцю паказваюць тое, чаго няма
Людзі, якіх места не зойме ніхто і ніколі.

***

выбраўся ты на вайну без вяртання
пабег цераз поле вярбою хрышчонае
слязьмі пражагнанае потам крывёю
напіўся узгрэты халоднай вадзіцы
з крыніцы пахмельнай над ярам бяздонным
аслеплы ад бляску што выплыў зміж рэбраў
і выліўся ў белае сонца над краем

і здароўю зашкодзіў сказалі вандроўцы
глухі што кульгавага вёў нёс кульга сляпога
а ты анямелы аслеплены голы
хацеў яшчэ скрыць сваю нагасць і ляк і знямогу

а няма ўжо вяртання з вайны без вяртання
для таго каму Бог дазволіў быць богам

***

як страшна калі адным словам
схочаш выкрасліць тое што было -
і сонечнае захапленне маем
і дождж што нашы слёзы змыў
і абразы што ў сэрцы заквіталі
пад пэндзлем і ў вачах раслі
і кніжкі што дарылі мы няўмела
за дружбу вечную складалі на алтар
на вогнішча што трапяткім жыло

згарэлі мы згарэла ўсё датла
і сівы попел пад расой нямее
і нельга нам ніколі ўжо зайсці
куды і жрэц мог толькі раз заглянуць
памыты чыста і ў адзенні белым

не мы ўжо і не мы тады былі
загледжаныя з верай у сябе
часам бязлітасным параненыя птушкі

***

ў самотную месячную поўнач
ў гулкім пакоі за збялелымі сценамі
фармуеш возера пяском гарачых рук

***

усмешка -
стрэл
усмешка - матыль
усмешка - прагані-жаль
усмешка - забудзь
прабач

***

жанчына
з яе ран
нараджаюцца
ранак і дзень
і ноч раны гоіць
і раніць

жанчыну
нараджаюць
ранак і дзень
і ў ноч адыходзяць
разам

***

адыдзіце ад нас
злосныя прывіды
дзяды хворых бацькоў
акалелых без часу
хто мячом ваяваў
брата пікай прабіу
ламаў дзверы суседа
піце кроў чорнай вады
не закусіце хлебам
не падзелімся з вамі
ў час новай бяды
белай смерці ад неба
спарахнелі ў курганах
ўжо вашы мечы і стрэлы
толькі хцівая кроў
забітых пад бельмам
ржавага месяца ў поўню
ў чорнай поўсці ваёў
б'ецца ў вашых
крывіцкіх сынах ачужэлых

***

маскі нашых твараў
палосамі пакрываюць
шкарлупіну зямлі

штораз малодшыя
з мяцёлкай прабуюць
дабрацца да нашых
вачніц

якія прыгожыя кветкі
растуць з нашых воч
а трава заглыбляе
карэньчыкі паміж зубамі

выпарваюцца літары
выветрываюць лозунгі
тлее папера
эпас ржавее

уцякаеш
на верасьнёвыя выганы
- там халоднымі вуснамі
скажаш мне
я адзін
і неба зорнае ўва мне

***

на табе хлеб
еш
і не будзе табе болей страху
на табе ваду
чыстую:
пі
вымый свае чорныя вочы
на сябе паглядзі
не будзе бяды
не будзі толькі бяды
сваімі вачыма
еш хлеб
печаны на аеры
ў матулінай печы
не апячы толькі рук
а апячэш
пацалую твой боль
і не будзе табе болю

***

ем дзікі плод у старажытным садзе
дзе дрэвы памярцвелі у чаканні цуду
ў драпежную спасаўскую ноч

***

кароткі сон
у выстылым доме
зорны мак
не прысыпле павек
йскрыцца снег
на жалезным балконе
што павіс
нада мною
як грэх

***

Двое згорбленых, у колкай цішыні,
П'юць старое моцнае віно;
Яго хаваў адзін для аднаго,
зайздросна, не чакаючы ўжо госця...
У келіху шчарбатым, непрыгожым
рубін - сляза і кроў, і вернае маўчанне.

ТРАВА

цалуюць пальцы
валасы травы маладыя

трава ведае
косткі пальцаў
смак чалавека
заўсёды жывога

карэньчыкам
лістком
зярняткам
ведае яго
чакае

смяецца ціха пад намі
скамечаная
смяецца

***

застукаў у дзверы госць з маёй Айчыны
пабіты парог перакрочыў пакалечаны босы
і маўчаў і мы доўга глядзелі ў агонь

***

светлы дом
дом без вокан
сам акном

вятры гуляюць
люляюць
на моцных руках

мяне гушкаюць
мой добры дом
без сцен і вокан

***

пасаджу ў агародзе на выветраным кургане
закапаю у глебу ў лісце карэнне і косткі
парошчанае зерне выгрэтае пад языком

***

ціха падае снег
маўчыць белы дом
да хмар высокі
як ніколі

***

Адчыні ўсе брамы
ў стары сад
у найбольшы
незалсжны сад у свеце

Дзедаў сад
на скрыжаванні вятроў
на чарнобылі раса
мае босыя ногі

і з кучы церняў
пырсне ружа

шэры мур у воспе куль
старыя жанчыны стаяць
слухаюць ветру
кроў цямнее
ў шчыльных бёдрах
з якіх чужыя забралі сыноў

За мурам за садам
мяжа княства

***

мы беглі да белага горада
самі белыя ў шрамах змаршчын
бязлітасна маладыя
плылі як хусткі шорсткія
чорныя
на вятры
слёзы абсыхалі
беглі мы да сябе
лютыя і простыя

і ноч нас даганіла
босых
да смерці ўскрываўленых

заўтра будзе ранак
ран поўны і спеваў

***

іду па разлеглым пляцы адна-не адна
цені іншых імён ляглі мне на плечы
хоць вочы хусткай павязаны - бачу

***

агні апалі крумкач прынёс сонца
вялікі плод цяжарны дабром
сок яго сплываў на сухую лаву
гарачыя яшчаркі сонсчныя асколкі
кавалкі кварцу слюды бстону
застылыя жылы жалеза
крывавую іржу
і прабач мне Ойча
ў час плачу і смеху
дажынак і скрыгату зубоў
што я ўсё
над водамі Пачатку

***

рэчы сочаць за намі цярплівыя злосныя
ў люстрах прасторы кінутага месца
непрысутных калысак і трунаў сасновых

***

і гэты час прыходзіць
калі прыліў мора
забірае нам гітары
іграючы за нас
рэквіем і для прасторы
што яшчэ перад намі

нашы вочы ясныя
уцякаем на фіёрды
будзеш адзін
калі палаюць макі
- не шкадуйма іх
безудзельныя і нешчаслівыя

далёкі крык тлуму
смерць у святлах рампы
першая калонка
апошняя паслуга

***

у гэтым доме не памёр ніхто
толькі кожную ноч
цямней на яшчэ адну
ноч

З КАЗКІ АНДЭРСЕНА

баішся вясны
мой Кай
званочкі санак Зімы
цябе так цешаць
імкненне замыкае вусны
іголак тысяча
бяжыць па горле
ў сэрца

Кай-
не буду цябе трывожыць
не пайду за табою
на полюс
дзе замкі з ільду
і свеціць паўночнае ззянне

не пайду
не пабягу за табою

можа...
басанож...
а кроў пабяжыць
за мною
пурпуровымі ружамі
нецярплівых слядоў
Кай маіх да цябе

але о Кай маўчу

а марозныя кветкі
рысуюць мне вочы далоні

і толькі кроў расквітае
пад белым цесным бінтом

***

Быў час
збіраць камяні.
Час зерне класці
ў раллю.
Сперазання поўных снапоў
для чужых.
І далі яму свае
грошык у дамавіну.

***

дай мне сонца
спелае
тваіх вачэй
пад сівым лёдам
холаду нямога
дзе снягі-словы
на вяршынях гор
па-веснавому таюць

ўвядзі у лес
дзе чым глябей
тым дрэвы вышэй
неба падымаюць

дай слова мне
у жнівень сноў
дзс косы сонца
лета дажынаюць

і лета дыхае пажарам

хай спапялею я датла
адною іскраю занята

БАРАВЫЯ

Кандрату Кастанчуку

Быў сабе Бораў-Дзік.
Араў і гарадзіў,
Карэнне варочаў.
Багно прагна паравала
Пад Баб'яй гарою.
Брат Мядзведзя лічыў соты,
Сачыў за куніцаю,
Валачыў валуны
Па дарозе ў Пасекі.
Сонна Нарва плечы грэла,
Сцёбала лазою.
А цяпер бераг ёй
Вышэй воч падымаюць.
І схаваецца яна, прытуліцца
Да дна, дзе пясочак
Перамуляны, ператоптаны
Нагамі Баровымі,
Лапцямі ліповымі.

***

ідзе зіма - сказалі птушкі

і зноў вандруем у краіну Вырай
над лёскатам забытых церніц
над выгарэлымі вачніцамі кастроў

***

баюся я
Ты можа расснуешся
пад зрэнкамі маімі
ў баб'ім леце

паветра звонкае
кранае твае пальцы
вочы і вусны
і пінжак наўсцяж

грамы ідуць ад Заблудава
уздыхае вецер - бура сілы
зграбае па-над Беластокам

гуляе вецер валасамі
перасыпае і шапоча
лісцем апаўшым непатрэбным

і рыне раптам дождж
і звяжа
нам рукі з хмарамі
епітрахіляй
і будзем разам
- хоць не можам -
два ручайкі
адной вады

***

я чую як па венах
сястрычка мая белая
вяслуе ціха плюскае
а чайкі майго страху
з яе далоні п'юць спакой
па кропельцы гарошынцы

сястрычка - бела кветачка
гваздзіка з галоўкай уніз
плыве і гладзіць кроў
пялёсткамі памерзлымі
ў тунелі ўніз галоўкай
сястрычка мая белая
ў гулкіх каналах венаў
гваздзіка мая горкая

***

дом не хоча выпусціць твайго цяпла
з пальцаў сучкоў з-пад павекі парога
шыба дрыжыць зерне рассыпалі на падлогу

СЭВІЛЬЯ

белы горад у сонцы
асляпіў мяне дрыжу
белы горад дрыжыць і дзьме
мне ў твар зялёным
ветрам жоўтым ветрам
ветрам чырвоным
дзьму ў твар беламу гораду
смехам што дрыжыць ува мне
дрыжыць ува мне Фэдэрыка
і гладзіць марозным пальцам
мае спаленыя сонцам вусны
белы горад дрыжыць ува мне

***

Хто табе ўслед
Кінуў нож?
Можа, твой цень
Табе аддаў?
І не памогуць
Ніякія замовы,
Ні поўны кубак
Жывой вады...
Не зажывеш.

***

будзем блукаць без мэты
адзетыя ў зялёныя футры
з моху як ясакары
што стаяць і ідуць
на поўнач

ведаеш: компасы
непрыгодныя для нас
мы поўнач чуем у косцях
п о ў н а ч
кажаш
а вочы ў цябе
як паўночны мох
мяккі і жорсткі -
алень што паднябенне
мае ядвабнае скажа
які смак паўночнага моху -
я не смелюся

калі
палае паўночнае ззянне
маўчым
маўчым князь

***

якія добрыя мы
калі п'ем ваду

вяртаецца к нам сіла
з жаданняў маці: сыну
няхай цябе божая раса
блаславіць няхай
ногі абмые напоіць
у спякотны дзень
слязой сардэчнаю
маёю
няхай -
ачысціць

вада прачыстая

***

у белай сукенцы на выбеленым на росных лугах радне
корань агню гадуе хавае ў далонях ад ветру
гадуе пакуль у моц не ўзрасьце і яго не пакорыць…
узрастае на вуснах мак рвецца ў пальцах дыханьне
на белых сукнях сьцягоў макам гарыць Алаіза

***

іду белым горадам
маладыя крылы
ў мяне растуць
падымаюць на спіне
кашулю: трэснула!

- белыя крылы ў мяне
выраслі!

дзеці з белага горада
цешацца-
анёл ходзіць па вуліцы
і спявае
песню беларускую

яны хочуць таксама
мець такія пёркі

***

павссілі на сцяне нашага вакзала
расклад усіх цягнікоў да дабра і зла
ды нікому не ведаць дарогі
да Ітакі ссівелай што ляжыць неўрадлівая

КАЛАСЫ

Над пожняй счарнелай, над з'езджаным полем,
Над каменем гострым, над каменем гладкім...
Як цяжка таму, хто ведае болей,
Стаптанага жыта збіраці астаткі,

Не меўшы надзеі, хоць маючы Слова,
Якое з пачатку сусвета гучала...
О, Ойча, Ты ж нашаю, простаю мовай
Сказаў жа: «Хай будзе!» - і ўсё так паўстала.

Не дай жа таму, што ходзіць па полі,
Скалоўшы да крові і рукі, і ногі,
Не дай жа яму, не дай жа ніколі,
Каб болю не чуў; хай крычыць ад знямогі;

Хай крычыць - ён жа выбраў; ад крыку ступее
Іншы боль - боль самоты, боль нажа спадчыннога.
Вось там іншы ідзе, сівы, без надзеі,
З парожняй сявенькай ад гнілога парога!..

***

накоплiваю словы
а яны сыпкiя
як белы рыс
сыплюцца
цiха сыплюцца

мiнаю iх
ведаю
дзе сэнс
рахунак
- разумнаму мяне вучылi
ў школе

холадна мне
п'ю ваду дыхаю
сумую
не ведаючы смаку слёз

выходжу па агонь
вяртаюся позна
не зведаюць сваiх сцежак
два адзiчэлыя каты

***

страцiў я
толькi адно жыццё
стаўся
магiлай дзiцяцi
а цяпер прашу
кропельку вады
прахожы!
i нiчога
не кажы Спарце

***

канчаецца на мне
адна з крывава-чорных нітак
з клубка Скарпіёна

***

Цікава,
хто ж сёння
завязаў белы бінт
на вачах
Справядлівасці?

...але гэта ж яе...
асляпілі?! .

Але ж, пэўна,
не тыя,
хто верыць
у беспамылковасць
такое постаці!

***

пакуль усё ў табе
ёсць зрокам
пакуль усё ў табе
ёсць мовай

не ўбачыш
не скажаш
не будзеш

КРЫК

Вецер гоніць
Белу хмару
Па сіні паблеклай.
Гнеўны коннік
З нашых мараў
Вырваўся із пекла.

Людзі вочы
Апусцілі,
Быццам грош шукаюць.
Ці падкову
Залатую
Кінуць ім - хай маюць?

Чорны горад
Чорным ветрам
Дыхае да болю.
Ці крых зглухне
У сценах нетрах?
Вырваўся б на волю!

Вецер гоніць
Белу хмару
Па паблеклай сіні.
Ці дождж чорны
На той горад
Сляпой смерцю рыне?

Вецер гоніць
Белу хмару
Над спаленым полем.
Чорны прысак
У маім сэрцы
Так пячэ, так коле.

Чорны горад
Чорным ветрам
Дыхае да болю.
Ці крык зглухне
У сценах-нетрах?
Вырвецца на волю!

ліпень 1991 г.

***

і прыходзяць яны
да мяне
і стаяць
светлыя

зведаць абшары ночы
слоў і моцы
святла
без самоты

ЗАВЕЯ

Галоднай ночы гостры бераг.
Палын на вуснах так ціха спее.
Паранены ў палёце голуб
Прыціх за вэлюмам завеі.

І зноў гэтая чорная конніца
Прабяжыць па стомленых грудзях.
З гэтай злоснай сяброўкай-бяссонніцай
Дачакаць мне зноў золку ў дзвярах.

Зноў белыя лёзы світання
Балесна зраняць мае вочы,
І застанецца зноў чаканне
Губ палыновых горкай ночы.

Адна была ў мяне надзея:
Што вернецца зноў маё шчасце.
І хоць на вуліцы завея,
Усё ж адкрыю вокны насцеж!

І зноў гэтая чорная конніца
Прабяжыць па стомленых грудзях.
З гэтай злоснай сяброўкай-бяссонніцай
Дачакаць мне зноў золку ў дзвярах?..

ЖЫВІЦА

многа агню
сыплецца іскрамі
божымі
над верашалінамі дрэў
распятых пад нашым небам

прыляж да зямлі:
як дыхае
грудзьмі паўнаводнымі
як мякка песціць
нашы вочы далоні

ад нашых вуснаў
паветра плыве
да хмар

цішэй:
гоману нашых дзядоў
адбітае рэха
ў паветры гучыць

жменю слязы
ад гарачай кары
дало мне
вішнёвае дрэва -
словы пякуць
ад жывіцы
жыцця

***

а калі
выплывуць з мяне
ўсе словы
як паводка крыві
паўнаводдзе
выступіць з берагоў
заліе вёскі
лугі і паплавы
пад лес падыйдзе
баюся
што скажу сябе з а ў с я
безабаронная
пад высокім небам
без лета

***

будуць судзіць паэта
украў адзін дзень Богу
світанак Слова найсампершы

АТЛАНТЫДА

вечны дом паэтаў
пад вадой
сум па кінутым доме
дому сум

***

горкая травіца
сонніца-быліца
да сцежкі нахіляецца
ў пояс пакланяецца
просіць прытуліцца
расы з лістка напіцца
а хто дакранецца
суму набярэцца
і захварэе
і занямее
і затравее
і скажа слова
зялёнай мовай

ЗМЕСТ

народжаным у Гайнаўцы
тата, сыпецца снег
Дрэва
Замова
адпушчаны грэх
не кажыце Спарце
як гэты студзень
штодзень шукаю непрысутнасць
не дзялю сябе
я лячу да тваіх рук
Ходзіць па месцы
час
Фуга
сон расплюшчыў у табе вочы
Матылёк
Мястэчка
Шагал
у слотны вечар
Места
выбраўся ты
як страшна
у самотную
усмешка
жанчына
адыдзіце ад нас
маскі нашых твараў
на табе хлеб
емдзікі плод
кароткі сон
Двое згорбленых
Трава
застукаў у дзверы
светлы дом
пасаджу ў агародзе
ціха падае снег
Адчыні ўсе брамы
мы беглі да белага горада
іду па разлеглым пляцы
агні апалі
рэчы сочаць за намі
і гэты час прыходзіць
у гэтым доме
З казкі Андэрсена
Быў час
дай мне сонца
Баравыя
ідзе зіма
баюся я
Я чую як па венах
дом не хоча
Сэвілья
Хто табе ўслед кінуў нож
Будзем блукаць без мэты
якія добрыя мы
у белай сукенцы
іду белым горадам
павесілі на сцяне...
Каласы
накопліваю словы
страцў я
канчаецца на мне
Цікава
пакуль усё ў табе
Крык
і прыходзяць яны
Завея
Жывіца
а калі
будуць судзіць паэта
атлантыда
горкая травіца

© OCR: Камунікат.org, 2010 год
© Інтэрнэт-версія: Камунікат.org, 2010 год
© PDF: Камунікат.org, 2010 год